

Sygn. akt **III AUa 1286/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Cierpiał (spr.)

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

SSA Marek Borkiewicz

Protokolant: insp.ds.biurowości Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **H. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o przyznanie emerytury, wysokość emerytury, ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 27 marca 2015 r. sygn. akt IV U 2104/14

oddala apelację.

SSA Marek Borkiewicz	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
----------------------	----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.09.2014r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił H. W. obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2013r., Nr 228, poz. 1507 ze zm. – dalej, jako ustawa emerytalna).

W uzasadnieniu swojej decyzji organ rentowy podał, iż odwołująca pobiera już wcześniejszą emeryturę na podstawie w/w ustawy, a zatem jej wniosek nie jest pierwszym wnioskiem zgłoszonym o przyznanie emerytury.

Decyzją z dnia 20.01.2015r. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił H. W. ustalenia kapitału początkowego ponieważ przepisy w/w ustawy emerytalnej nie przewidują ustalania kapitału początkowego dla osoby urodzonej przed 01.01.1949r.

Kolejną decyzją z dnia 15.01.2015r. znak (...) pozwany wznowił wypłatę emerytury H. W. i ją zwaloryzował.

H. W. w odwołaniu od pierwszej z w/w decyzji pozwanego domagała się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury z art. 55 w zw. z art. 27 ustawy emerytalnej.

Jako że przyznanie prawa do takiej emerytury wymaga ustalenia kapitału początkowego, pozwany nieprawidłowo odmówił jej tego i stąd odwołująca wniosła odwołanie od tej decyzji.

Odwołanie od trzeciej z w/w decyzji było konsekwencją kwestionowania przez odwołującą pierwszej z zaskarżonych decyzji. Wnioskodawczyni nie kwestionowała co do zasady wznowienia wypłaty emerytury i jej waloryzacji podnosząc jedynie, że wznowioną i zwaloryzowaną winna być emerytura przyznana na podstawie art. 55 w zw. z art. 27 ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania w sprawie odwołania dotyczącego ustalenia kapitału początkowego. Kapitał ten został bowiem ustalony. Pozwany wniósł ponadto o oddalenie obydwu pozostałych odwołań, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z dnia 27 marca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. IV U 2104/14, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze – w punkcie I wyroku – zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał odwołującej H. W. od dnia 1.IX.2014r. prawo do emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 27 ustawy z dnia 17.XII.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) oraz – punkt II wyroku – umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania ustalenia kapitału początkowego

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

W dniu 31.08.2006r. wnioskodawczyni H. W. urodzona (...) wystąpiła do pozwanego organu rentowego o przyznanie jej prawa do wcześniejszej emerytury. Realizując ten wniosek pozwany decyzją z dnia 14.09.2006r. przyznał H. W. prawo do emerytury od dnia 01.08.2006r. Jako że odwołująca kontynuowała zatrudnienie wypłatę wcześniejszej emerytury zawieszono. Po zmianie przepisów i na wniosek odwołującej pozwany decyzją z dnia 05.05.2009r. ustalił wysokość i podjął wypłatę w/w świadczenia. Później raz jeszcze wstrzymano wypłatę tego świadczenia oraz wznowiono jego wypłatę po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r.

W dniu 01.09.2014r. odwołująca, która kontynuowała ubezpieczenia emerytalne i rentowe po uzyskaniu wcześniejszej emerytury i po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 27 ustawy emerytalnej, złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 27 ustawy emerytalnej i obliczenie jej zgodnie z art. 26 tej ustawy.

Zaskarżoną decyzją z dnia 24.09.2014r. organ rentowy odmówił wnioskodawczyni przyznania prawa do emerytury w oparciu o art. 55 w zw. z art. 27 ustawy emerytalnej. Stwierdził również, że odwołująca nie należy do kategorii osób, dla których zgodnie z obowiązującymi przepisami ustala się kapitał początkowy i odmówił jej tego decyzją z dnia 20.01.2015r.

Na żądanie Sądu Okręgowego pozwany dokonał hipotetycznego wyliczenia emerytury odwołującej zgodnie z jej wnioskiem. Wyliczona w ten sposób emerytura okazała się korzystniejsza niż świadczenie ustalone według starych zasad.

Aby dokonać takiego wyliczenia pozwany decyzją z dnia 12.02.2015r. ustalił dla odwołującej kapitał początkowy.

Decyzją z dnia 15.01.2015r. znak (...) pozwany wznowił wypłatę emerytury H. W. i ją zwaloryzował. Decyzja ta dotyczyła świadczenia wyliczonego według dotychczasowych, starych zasad.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy, powołując się na treść art. 26, art. 27, art. 53 i art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że odwołania co do zasady, poza częścią, która podlegała umorzeniu w oparciu o art. 477¹³ § 1 k.p.c., okazały się uzasadnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezsporne jest w niniejszej sprawie, że odwołującej decyzją z dnia 14.09.2006r. przyznano prawo do wcześniejszej emerytury. Nie było sporne w sprawie i to, że H. W. po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.27 ustawy emerytalnej kontynuowała ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nadto że wniosek o emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego złożyła po dniu 31.12.2008r. oraz że obliczenie jej świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki było dla niej korzystniejsze od wyliczenia w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej. Tym samym w ocenie Sądu I instancji, biorąc pod uwagę powyższe rozważania odwołująca spełniła przesłanki przewidziane w art.55 ustawy emerytalnej.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że H. W. przysługuje prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej, co spowodowało konieczność zmiany zaskarżonej decyzji w tym zakresie na podstawie 477¹⁴ § 2 k.p.c. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I wyroku.

Nadto, jako że pozwany w trakcie postępowania decyzją z dnia 12.02.2015r. ustalił odwołującej kapitał początkowy, fakt ten, w oparciu o art. 477¹³ § 1 k.p.c. dał podstawę do umorzenia przez Sąd I instancji postępowania w części dotyczącej żądania przez odwołującą ustalenia przez pozwanego jej kapitału początkowego (pkt II wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., zaskarżając go w punkcie II (faktycznie apelacja dotyczyła punktu I – co jednoznacznie wynika z treści zarzutów apelacji jak i jej uzasadnienia) zarzucając mu naruszenie :

– przepisów postępowania art. 233 k.p.c. polegające na pominięciu faktu przyznania H. W. od dnia 1 sierpnia 2006r. prawa do emerytury wcześniejszej oraz wypłacania wnioskodawczyni świadczenia emerytalnego z tytułu wcześniejszej emerytury od dnia 5 maja 2009r.,

– przepisów prawa materialnego art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyznanie wnioskodawczyni prawa do emerytury obliczonej na podstawie powyższych przepisów.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesioną przez organ rentowy apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego w świetle zasady sędziowskiej oceny materiału dowodowego, wyczerpująco wskazując, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a które nie, co logicznie i spójnie uzasadnił. W wyniku powyższego, Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie pozostałe istotne okoliczności sprawy. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy, znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który Sąd I instancji właściwie ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Jednocześnie zauważyć należy, że również organ rentowy we wniesionej apelacji nie kwestionuje prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ustalenia Sądu I instancji i przyjął je za własne, bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny podzielił w całości ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy.

Wskazać należy bowiem, że przepis art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 1998 r., Nr 162 poz. 1118 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”, stanowi, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26 ustawy, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy.

Zgodnie zaś z art. 27 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli:

1. osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3,
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Przepis art. 27 ust. 2 ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny dla kobiet wynosi co najmniej 60 lat.

Co do zasady, dla ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. przewidziano emerytury obliczane na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy - czyli na podstawie tzw. dotychczasowych zasad, opierających się na kwocie bazowej (24%) oraz okresach składkowych (po 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok) i okresach nieskładkowych (po 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok).

Emerytury obliczane w wysokości „kapitałowej” zostały zaś przewidziane oraz uregulowane zasadniczo dla ubezpieczonych urodzonych już po dniu 31 grudnia 1948 r. (art. 24-26 ustawy), ponieważ istotny składnik niezbędny do obliczenia ich wysokości, jakim jest kapitał początkowy, ustalano obligatoryjnie jedynie dla wymienionej kategorii ubezpieczonych (urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. - art. 173 ust. 1 ustawy).

Przepis szczególny art. 55 ustawy kreuje jednak wyjątek od zasady ustalania ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. emerytury w wysokości wynikającej z dotychczasowych („starych”) zasad (art. 27 w związku z art. 53 ustawy). Na jego podstawie ubezpieczonym urodzonym przed wymienioną datą (tj. przed dniem 1 stycznia 1949 r.), przysługuje prawo do obliczenia emerytury według nowych zasad, jeżeli wysokość emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy okaże się wyższa od ustalonej według dotychczasowych zasad, pod warunkiem, że z wnioskiem o przyznanie emerytury z art. 27 ustawy wystąpili po dniu 31 grudnia 2008 r. Jako regulacja szczególna art. 55 ustawy wymaga wykładni ścisłej, uzależnionej wyraźnie od wystąpienia przez ubezpieczonego z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., który - co do zasady - nie może być rozumiany jako wniosek zmierzający do innego celu niż przyznanie po raz pierwszy emerytury na podstawie art. 27 ustawy. W szczególności wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy nie może być rozumiany jako wniosek o przeliczenie, ponowne przyznanie tego samego świadczenia lub wniosek o ponowne obliczenie wysokości przyznanej emerytury na podstawie tego przepisu (art. 27 ustawy) według nowych zasad, jeżeli wcześniej wysokość emerytury (przyznanej na wniosek złożony przed 31 grudnia 2008 r.) została obliczona według dotychczasowych zasad na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy.

Jednocześnie wskazać należy, że skorzystanie z możliwości obliczenia wyższej emerytury na podstawie art. 55 ustawy nie wymaga od ubezpieczonego podjęcia decyzji o wyborze jednej z możliwych i prawem przewidzianych metod obliczenia należnej mu emerytury – emerytura przysługuje mu bowiem w wyższej wysokości według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 ustawy) zawsze wtedy, gdy wynik obliczenia wysokości należnej mu dotychczas emerytury

jest niższy od obliczonej według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 ustawy), a wniosek o przyznanie tej konkretnej emerytury (z art. 27 ustawy) ubezpieczony złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. Skorzystanie z możliwości obliczenia potencjalnie wyższej emerytury na podstawie art. 55 ustawy nie wymaga zatem od ubezpieczonego wyboru - spośród wskazanych mu przez organ rentowy możliwości - określonej metody obliczenia wysokości należnej mu emerytury, która z mocy prawa przysługuje mu w wyższej wysokości według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 ustawy) zawsze wtedy, gdy składa po 31 grudnia 2008 r. wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy, a wynik jej obliczenia według dotychczasowych zasad (na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy) jest niższy od obliczonej według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 tej ustawy). Jest to uzasadnione także tym, że ubezpieczony urodzony wcześniej (przed 1 stycznia 1949 r.), dla którego z mocy ustawy (a contrario do art. 173 ust. 1 ustawy) nie ustalano obligatoryjnie kapitału początkowego, nie zna wysokości tego wcześniej nieustalonego kapitału, przeto na ogół brakuje mu możliwości dokonania precyzyjnej oceny, jak kształtuje się wysokość jego emerytury przyznanej mu według dotychczasowych zasad na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy w porównaniu do uprawnienia obliczenia tego samego świadczenia (emerytury) w potencjalnie wyższej wysokości według nowych zasad (na podstawie jej art. 26 w związku z art. 55 ustawy). Dlatego za obliczenie prawidłowej wysokości należnego świadczenia odpowiada organ rentowy, który jest zobligowany do jego obliczenia w wysokości zgodnej z prawem, bez względu na wniosek lub wybór ubezpieczonego niekorzystnej metody ich obliczenia. Skoro zatem do organu rentowego należy obliczenie wysokości należnego świadczenia w wysokości zgodnej z prawem zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 ustawy), jak i według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 ustawy), to organ ten powinien dokonać obu wymienionych operacji matematycznych po to, aby przyznać emeryturę w wyższej wysokości, która przysługuje bez względu na takie żądanie, wniosek lub „wybór” innej opcji przez uprawnionego ubezpieczonego, spełniającego warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie po raz pierwszy emerytury, o której mowa w podstawie art. 27 ustawy, po 31 grudnia 2008 r. (art. 55 ustawy).

Reasumując, przepis art. 55 ustawy zobowiązuje organ rentowy do obliczenia należnej skarżącej emerytury w obu wariantach (według dotychczasowych oraz nowych zasad) oraz do przyznania wyższego świadczenia.

Równocześnie wskazać należy, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej przyznania na podstawie art. 27 ustawy i wyliczenia na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy, także i niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13). Nie ulega bowiem wątpliwości, że nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie, uwzględniając także treść art. 21 ust. 2 ustawy, uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W sytuacji zatem gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. II UZP 4/13). Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, „zrównuje” zatem w pewnym sensie sytuacje tych osób (urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które (także jeśli uprzednio nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 26 ustawy.

Jednocześnie – wbrew twierdzeniom organu rentowego – przepis art. 55 ustawy nie ustanawia jako dodatkowego warunku do skorzystania przez osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r. z wyliczenia emerytury według nowych zasad w postaci braku podjęcia wypłaty świadczenia w postaci emerytury. Niewątpliwie zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy – co wynika z jego treści – ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), przy czym - status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.), co w szczególności jest spełnione w przypadku kontynuowania po przyznaniu emerytury zatrudnienia na podstawie umowy o pracę (zgodnie bowiem z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz. U. z 1998 r., Nr 137 poz. 887 ze zm., obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu podlegają m.in. pracownicy).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy oznacza to, że mimo że H. W. od dnia 1 sierpnia 2006 r. nabyła prawo do wcześniejszej emerytury oraz że świadczenie to pobierała, brak jest przeszkód do przyznania jej prawa do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy. Emerytura nabyta przez wnioskodawczynię od dnia 1 sierpnia 2006 r. na podstawie decyzji z dnia 14 września 2006 r. była bowiem emeryturą wcześniejszą, a zatem – co szczegółowo wyjaśniono powyżej – nie stanowi ona przeszkody do przyznania odwołującej prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym (art. 27 ustawy), wyliczonej na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy. Biorąc zaś pod uwagę, że H. W. zgłosiła wniosek o przyznanie jej emerytury podstawie art. 27 ustawy dopiero w dniu 1 września 2014 r. (a więc po dniu 31 grudnia 2008 r.) i po jej uzyskaniu kontynuował ubezpieczenie (jak wynika bowiem z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego), zaś z przeprowadzonej przez organ rentowy symulacji wysokości emerytury wnioskodawczynie wynika, że jej emerytura w powszechnym wieku emerytalnym (z art. 27 ustawy) obliczona według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 ustawy), jest wyższa niż dotychczas pobierana, uznać należy, iż ma ona prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, należnej jej na podstawie art. 27 ustawy, obliczonej według nowych zasad – na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy, co słusznie stwierdził Sąd I instancji.

Z uwagi na powyższe podniesiony w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego - art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, należało uznać za chybiony.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie uznał odwołanie H. W. za zasadne i zaskarżonym wyrokiem zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał wnioskodawczynie poczynając od dnia 1 września 2014 r. prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Kierując się powyższymi względami, **apelację należało uznać za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddać**, co uczynił Sąd Apelacyjny w sentencji wydanego wyroku.

SSA Marek Borkiewicz	SSA Jolanta Cierpień	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
----------------------	----------------------	-------------------------------